

LETNIK XXIII, MAREC-APRIL 2015

3-4
Mir

Odmev Medžugorja

25. marca 1999. "Dragi otroci! Kličem vas k molitvi s srcem. Na poseben način, otročiči, vas kličem, da bi molili za spreobrnjenje tistih grešnikov, ki z mečem sovraštva in vsakodnevnimi kletvami prebadajo moje srce in srce mojega Sina Jezusa. Molimo, otročiči, za vse tiste ki ne želijo spoznati Božje ljubezni, čeprav so v Cerkvi. Molimo, da bi se spreobrnili, da Cerkev bi bila vstajenje v ljubezni. Samo z ljubeznijo in molitvijo, otročiči, morete živite ta čas, ki vam je dan za spreobrnjenje. Postavite Boga na prvo mesto, potem bo vstali Jezus postal vaš prijatelj. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

Sporočila Kraljice miru

Razmišljanje ob sporočilu 25. v mesecu

Vsebina Marijinih sporočil v Medžugorju

Intervju: Avtobus poka po šivih

Pričevanje - Marija nikoli ne obupa nad teboj

Vidci govorijo: Jakov Čolo

Mladifest Slovenija

Kotiček mladih - Vsaka pesem, vsak verz, vsak ton

Pričevanje - V Medžugorju sem prejela seme

Maja Zalar

Odšli v večnost + g. Igor Lovišček

Razmišljanje ob sporočilu 2. v mesecu

Romanja

Vabila in obvestila

Informacije o reviji

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Dnevi, v katerih se spominjamo Kristusovega trpljenja, smrti in vstajenja, so nam ponovno dali priložnost, da se potopimo v skrivnost našega odrešenja in da nato iz teh globin živimo. Naj nam bodo prejete milosti kot studenec, iz katerega bomo črpali moč za to, kar želi Marija od nas. V svojem zadnjem sporočilu (2. april 2105) nas prosi, naj ji pomagamo, da *ljubezen, zaradi katere je njen Sin umrl in zatem vstal, znova zmaga*.

V reviji, ki je pred vami, je veliko pričevanj in razmišljanj o ljubezni, ki jo ima Bog do nas, in o tem, kakšne »gore premika« v človeku, ki se izpostavi njenemu »sevanju«. Potem so poleg zapisov o preteklih dogodkih (npr. o prvem Mladifestu Slovenija) tudi vabila na prihodnja duhovna srečanja/romanja. Med njimi posebej poudarjamo vabilo na 2. slovenski Marijin dan, ki bo 13. junija v Velesovem. Vabimo vas, da si to soboto že sedaj rezervirate, da se ponovno zberemo ob Mariji in doživimo Medžugorje po naše!

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. februarja 2015*

„Dragi otroci! Tukaj sem, med vami sem. Gledam vas, smehljam se vam in vas ljubim, kakor more le Mati. Po Svetem Duhu, ki prihaja po moji čistosti, vidim vaša srca in prinašam jih svojemu Sinu. Že dolgo časa pričakujem od vas, da bi bili moji apostoli, da molite za tiste, ki niso spoznali Božje ljubezni. Pričakujem molitev, izrečeno iz ljubezni, molitev, ki dela dobra dela in se žrtvuje. Ne izgubljajte časa z razmišljanjem o tem, ali ste vredni, da bi bili moji apostoli. Nebeški Oče bo vse sodil, vi pa Ga ljubite in poslušajte. Vem, da vas to vse vznemirja, tudi samo moje bivanje med vami, toda sprejmite ga z radostjo in molite, da dojamete, da ste vredni delati za Nebesa. Moja ljubezen je nad vami. Molite, da moja ljubezen zmaga v vseh srcih, ker je to ljubezen, ki odpušča, daje in nikoli ne preneha. Hvala vam.“

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović
Lunetti*

25. februarja 2015

“Dragi otroci! V tem milostnem času vas vse kličem: več molite in manj govorite. V molitvi iščite Božjo voljo in jo živite po zapovedih, h katerim vas Bog kliče. Jaz sem z vami in z vami molim. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.”

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo
2. marca 2015*

„Dragi otroci! Vi ste moja moč. Vi, apostoli moji, ki s svojo ljubeznijo, ponižnostjo in tišino molitve pripomorete, da se spoznava moj Sin. Vi živite v meni. Vi me nosite v svojem srcu. Vi veste, da imate Mater, ki vas ljubi in ki je prišla, da prinese ljubezen. Gledam vas v nebeškem Očetu, vaše misli, vaše bolečine, trpljenje, in vse to prinašam svojemu Sinu. Ne bojte se, ne izgublajte upanja, ker moj Sin posluša svojo Mater. On ljubi, odkar se je rodil, in jaz želim, da to ljubezen spoznajo vsi moji otroci. Da se vrnejo k Njemu tisti, ki so Ga zaradi svojih bolečin in nerazumevanja zapustili, in da Ga spoznajo vsi tisti, ki Ga nikoli niso poznali. Zato ste tu vi, apostoli moji, in jaz sem kot Mati z vami. Molite za trdnost vere, ker iz trdne vere prihajata ljubezen in usmiljenje. Po ljubezni in usmiljenju boste pomagali vsem tistim, ki se ne zavedajo, da izbirajo temo namesto svetlobe. Molite za svoje pastirje, ker so oni moč Cerkve, ki vam jo je zapustil moj Sin. Po mojem Sinu so oni pastirji duš. Hvala vam.“

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlovič
Lunetti*

25. marca 2015

“Dragi otroci! Tudi danes mi Najvišji dopušča, da sem z vami in da vas vodim na poti spreobrnjenja. Mnoga sreča so se zaprla milosti in postala gluha za moj klic. Vi, otročiči, molite in se borite proti skušnjavam in vsem zlim načrtom, ki vam jih preko modernizma ponuja hudič. Bodite močni v molitvi in s križem v rokah molite, da vas zlo ne uporabi in ne zmaga v vas. Jaz sem z vami in molim za vas. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.”

**VEČ MOLITI IN
MANJ GOVORITI**

**RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILU KRALJICE MIRU PO
VIDKINJI MARIJI PAVLOVIĆ,
Medžugorje, 25. februar 2015**

V sporočilih, ki nam jih Marija vedno znova daje v Medžugorju, čutimo Božjo prisotnost med nami. Po Mariji je z nami Bog, kar naj bi kristjani doživljali tudi v molitvi. Marija kaže na svojo prisotnost z besedami: "Z vami sem in z vami molim." Tako čutimo, da je naša molitev še bolj goreča in polna notranjega žara. Kadar molimo, vemo, da nismo sami, saj se pridruži Marija, ki moli z nami. Po molitvi nam Bog kaže pot življenja. To odkrivajo besede sporočila: "V molitvi iščite Božjo voljo in jo živite po

zapovedih, h katerim vas Bog kliče." Vsak izmed nas, če se trudi za resno duhovno in versko življenje, se ob tem sprašuje, kaj je Božja volja za njegovo življenje. Spoznati Božjo voljo ni tako enostavno, kakor se nam zdi na prvi pogled. Veliko stvari in odločitev, za katere smo mislili oz. bili prepričani, da so Božja volja, to dejansko niso bile. Katere so torej smernice za spoznanje Božje volje? Marija v sporočilu poudari dve: Božje zapovedi in molitev.

Če človek ne moli, težko spozna Božjo voljo. Molitev nas tako rekoč dela razpoložljive za odkrivanje Božje volje. Ko vstopamo prek molitve v osebni odnos z Bogom, nam On sam v srcu in duši govori, kaj pričakuje od nas. Drugo merilo za presojanje Božje volje pa so Božje zapovedi. Ko se sprašujemo, ali je nekaj Božja volja ali ne, moramo najprej pomisliti: "Ali je to, kar želimo, v skladu z Božjimi zapovedmi?" Če je v nasprotju z njimi, to zagotovo ni Božja volja. Bog namreč od nas ne bo nikoli zahteval, da bi storili kaj, kar nasprotuje zapovedim, ki jih je dal, da bi dosegli večno srečo.

"Več molite in manj govorite!" Te besede so Marijin klic naravnost v čas, v katerem živimo. So klic tudi v življenje in delovanje Cerkve. Svet, v katerem živimo, je prepoln govorjenja. Žal to velikokrat preide v govorčenje in klepetanje ter v opravljanje in obrekovanje. V takšnem govorjenju ni prostora za Boga, z njim pa napolnujemo ure, ki bi jih lahko koristneje uporabili. Resda ni vsako govorjenje že greh in slabost, je pa velikokrat izguba časa. Zato, če že govorimo, naj bo naša beseda dobrohotna in pomirjajoča, naj prinaša upanje in spodbudo drugim.

Veliko govorimo tudi v Cerkvi, imamo govore, predavanja, sestanke in seminarje, delamo "velike načrte". V svojem človeškem napuhu si celo

domišljamo, koliko dobrega smo s svojim govorjenjem naredili. A lepe besede in spodbude premalokrat postanejo konkretna dejanja. V poplavi naših besed pa težko "pride do besede" najpomembnejši, Bog. Čeprav ima Božja beseda prednost pred našo besedo, je pogosto ne poslušamo, je ne premišljujemo, je ne udejanjamo. To krizo našega govorjenja čuti tudi Marija, zato nas spodbuja, da se vrnemo k bistvenemu – da svoje govorjenje zamenjamo z molitvijo. Tako bomo dopustili Bogu, da nam On govori.

Če bi v svojem osebнем življenju in v življenju Cerkve več molili in manj samo govorili, bi bilo veliko stvari drugačnih. Predvsem pa bi se veliko stvari bolje rešilo, ker bi Bogu dopustili, da On resnično deluje. Zato pa moramo v srcu najprej obnoviti vero v moč molitve. Ko se bomo kristjani zavedali, kolikšna je moč molitve, nam je ne bo težko pomnožiti. Veliko kriz v današnji Cerkvi je prav zaradi premalo molitve. Morda bo kdo ugovarjal, češ da molitev ne reši vsega. Se strinjam, molitev mora prehajati v delovanje in naše delovanje mora biti podprto z molitvijo. Stara krščanska modrost pravi "Moli in delaj", ne pa "Govori in moli" ali "Govori in delaj". Naj nam Marijina spodbuda pomaga, da bo naše govorjenje zamenjala molitev, ki nam bo dajala moč za vse naše delovanje.

p. Benedikt

VSEBINA MARIJINIH SPOROČIL V MEDŽUGORJU

Marijina sporočila, ki jih dobivajo vidci v Medžugorju, se nanašajo na različna področja, ki niso vsa enako pomembna. Nekatera so temeljna in povezujejo tudi ostala. Ta so ključ za razumevanje dogajanja v Medžugorju od prvega prikazanja naprej. Marija se je namreč prikazala z Jezusom v rokah, kar pomeni, da so prikazovanja usmerjena k sprejemanju odrešenja. Tretji dan so vidci vprašali 'Gospo', kako se imenuje. Predstavila se jim je kot Blažena Devica Marija. Zanimalo jih je, zakaj je prišla. Odgovorila jim je, da so njeni človeški otroci v velikih težavah, ki jih ne morejo rešiti sami. Prišla je, da jim pomaga. Marijina prikazovanja v Medžugorju

in drugod po svetu razodevajo Božjo skrb za izgubljeno in obubožano človeštvo. Marija prinaša Boga v osamljena in ranjena srca ljudi. Kaže ga s človeškim obrazom, ker so ljudje poteptani v njihovem temeljnem dostojanstvu. Ljudje so mislili, da bodo sami bogovi in da bodo po svoje urejali življenje. Ponovil se je napuh in padec iz raja. Zato ljudje tavajo po svetu, delajo hudobijo in se skrivajo v svoji nemoči. Toda ne samo za raj, ampak tudi za današnji čas velja napoved, da bo Bog po ženski pripravi odrešitev in zdravo potomstvo.

Korenina zla

Poglobljen pogled na človeka in

njegovo delovanje kaže, da je vzrok zla v svetu predvsem odsotnost izkušnje Božje ljubezni in nepripravljenost, da bi jo sprejeli. Ko se ljudje čutijo sami in nemočni, si namesto Boga iščejo malike, ki ne morejo pomagati, zato so še bolj črnogledi, nasilni in zaprti sami vase. Tudi problemi, s katerimi se človek srečuje, niso le vedno težji in bolj zapleteni, ampak jih je pogosto tudi nemogoče rešiti. Nevera se kaže v razumskem in ideološkem ateizmu, ki je še vedno prisoten v družbi, šolah, medijih, državni upravi. Poleg tega pa vedno bolj narašča praktični ateizem, ki je kaže v brezbriznosti in nezanimanju, begu v uživaštvo in različne oblike samoodrešenja, tudi v satanizmu in duhovnosti nove dobe. Ta ateizem se je spravil na vse vrednote, ki so oblikovale in ohranjale družino s krščanskim navdihom. Ker je zelo prefinjen, potrebuje dobro razločevanje, opredelitev za odločen boj, včasih tudi za mučeništvo.

Mati je blizu otrokom in jim krepi vero

Zlo se vpija v medsebojne odnose, družine in institucije ter celo v samo zemljo. Hudobija človeštva je tako velika, da more uničiti civilizacijo in življenje na svetu. Še posebno so ji odprta nekatera področja, kjer so pomešani narodi, kulture in vere. Takšen je tudi Balkan in na njem zlasti Bosna in Hercegovina.

Zato je mogoče razumeti, da se je prav na tem kriznem žarišču prikazala Marija in spregovorila o miru. Marija se tu razodeva predvsem kot Mati človeštva in želi pokazati svojo materinsko ljubezen do otrok, ki so se izgubili in so v težavah. Kot dobra in usmiljena Mati jih ne obsoja, ampak spodbuja in usmerja k spreobrnjenju. Predvsem pa jih noče pustiti, da bi propadli in se izgubili. Zato jih usmerja k Jezusu, ki je Odrešenik. Že od prvega dne je prišla na srečanje z otrokom Jezusom.

Marija tudi ne sodi svojih otrok. Ne izčrpava se kritikami, pretnjami in kaznimi, ampak skuša pomagati ljudem, da bi stopili iz svojih težav ter sprejeli Jezusov dar usmiljenja in odpuščanja. Marija vrača ljudem Boga, potem ko so ga pregnali od sebe z ateizmom in brezbriznostjo.

Njen materinski pristop spoštuje svobodo ljudi, hkrati pa jih vabi, da bi se odprli Božji ljubezni. Marija je naredila že veliko znamenj, da bi se začutili v Božji ljubezni in se ji odprli v veri. Ko je vidcem postalo jasno, kdo je ta Gospa, so jo vprašali, kaj hoče od njih. Odgovorila je, da želi okrepiti njihovo vero in zaupanje v Boga. Potem so jo vprašali, kaj želi od njihovih duhovnikov. Odgovorila je, naj trdno verujejo in ljudem pomagajo verovati.

Marija z otrokom v naročju nas opozarja, naj ne pozabimo na resnico o Bogu in Jezusu ter o človeškem dostojanstvu in medsebojnih odnosih.

Brez vere v učlovečenega Božjega Sina smo ljudje stvari, sredstva za koristi in zadovoljitev želja drugih ter kapitala. V resnici pa je tisto, kar ljudje iščemo in želimo v sebi, oseba Jezus Kristus. Zato je nenadomestljiva škoda, da ga ljudje, zlasti mlajši, ne poznajo in ga ne priznajo za Božjega Sina. Nenormalen odnos z Bogom prinaša s seboj nenormalno in nezdravo življenje. Evangelij uči, da je vera moč, ki zdravi, bolezni namreč prihajajo od neskladja med duhom in telesom. Izpolnjen človek je veren človek.

Povabilo k spreobrnjenju

Kot je Marija v veri sprejela Božjega Sina na svet in ga spremljala do križa, tako vabi tudi ljudi današnjega časa, da bi z vero, spreobrnjenjem in molitvijo zaživel dar njegovega odrešenja. S tem je povezano tudi spoštovanje dostojanstva vsakega

človeka. Kdor sramoti človeka, sramoti Boga, ki je v njem. Kot Jezusovi bratje in sinovi nebeškega Očeta moramo odpraviti razprtije, da bi lahko darovali Bogu (Mt 5,23–24). Strukture, v družbi in tudi v Cerkvi, so grešne, če ne ustvarjajo bratstva. Marija je poimenovala vidce in jim s tem povedala, da je njihova Mati, oni pa so med seboj bratje in sestre.

Jezus, ki je v Marijinem naročju, je blizu vsakemu človeku, njegovemu bratu, še posebno pa tistemu, ki trpi. Zato se je vidkinji Mariji prikazal s trnovo krono in v ranah. Devica Marija je ljudi večkrat povabila, naj se spravijo z Bogom in med seboj in naj sprejmejo Jezusa. To je vabilo, ki vodi k spreobrnjenju, spreobrnjenje pa je eden osrednjih poudarkov medžugorske duhovnosti, do katerega najzanesljiveje vodita molitev in post.

Primož Krečič

Gospod, ti si zares vstal od mrtvih

Daleč se sliši sporočilo vere in življenja:
Gospod, Ti si zares vstal od mrtvih.
Z navdušenjem se krepi ta novica,
nič ne more ustaviti njenega žara.
Lahko se nekateri odmaknejo stran,
toda sprejela jo je dolga vrsta rodov
in jo postavila za temelj novega življenja.

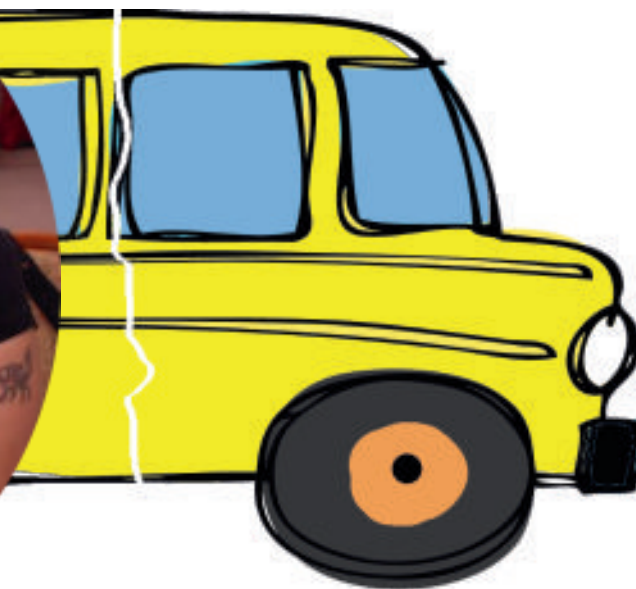
Vse se je začelo ob zori prvega dne po soboti,
ko je Magdalena žalostna hitela h grobu
in zakričala s krikom, ki je premaknil zgodovino.
Grob je bil prazen, brez Tvojega telesa!
Naprej Te je nemirno iskala in si šepetala,
da brez Tebe ni več njenega življenja;
hotela je, da si, tudi če si mrtev in v grobu.
Peter in Janez sta tekla h grobu in opazila,
da je kamen z njega odvaljen in grob prazen;
vse je ostalo tako, kot je bilo ob pogrebu,
le o Tvojem telesu ni bilo nobene sledi.

Zaradi bolečine Te Magdalena ni prepoznala,
ko pa je zaslišala Tvoj znani glas: »Marija!«,
se je v njej zopet zganelo življenje in se razvnelo veselje.
»Moj Učitelj, saj si Ti, prav Ti, zares si živ,
vstal si od smrti, tako kot si napovedal.«

Jezus, Ti si moj dragi Gospod,
Tvoje vstajenje je izvir luči in ljubezni, ki razklepa verige grehov in
smrti,
da se zame začneja novo in pristno življenje,
da postanem to, kar sem v Očetovi zamisli od začetkov.
Oprosti, ker sem počasen v verovanju
in ker se ne odprem takoj Tvojemu velikemu daru.
Daj mi globoko spoznanje, da bom odkril znamenja Tvojega vstajenja.

Osvobodi me strahu pred minevanjem in smrtjo,
napolni mojo notranjost z zaupanjem in veseljem,
da sem vedno v Tvojih rokah.
Tudi med teminami, dolgočasjem in bolečinami, med krivicami, lenobo in
nemočjo
se vije vulkan ljubezni, ki daje življenje in spreminja vse.
Marija, ti, ki si verovala tudi ob temnem grobu,
premakni kamen mojih počasnosti in neodločnosti,
da bom mogel še jaz oznanjati:
Gospod, ti si zares vstal od mrtvih.

Primož Krečič

INTERVJU

AVTOBUS POKA PO ŠIVIH ...

V tokratnem intervjuju Vam, spoštovani bralci, predstavljamo mlado Romkinjo, ki zelo zavzeto organizira romanja v Medžugorje. Vera v Jezusa Kristusa in njegovo Mater Marijo sta središče njenega življenja in iz tega izhaja vse, kar dela in kar v svojem življenju je. Pa poglejmo!

Sandra, za začetek te prosim, da se našim bralcem predstaviš.

Ime mi je Sandra Horvat. Prihajam iz Murske Sobote, stara sem 29 let, končala sem Srednjo trgovsko šolo. Zaposlena sem preko svojega društva, ki se imenuje Romsko

kulturno turistično kulinarično društvo GOLOBICA. Sedež ima v Murski Soboti. Društvo skuša pokrivati vsa v imenu navedena področja, nazadnje smo vključili tudi projekt Zdrava prehrana v šolah in vrtcih. Rada bi, da bi se na podlagi tega natisnila tudi knjiga. Vse to se dogaja z določenim namenom: za socializacijo Romov.

Zelo si mlada, pa vendar imaš za sabo že kar nekaj življenjskih izkušenj. Kako se je začela tvoja pot vere? Tvoje prvo romanje v Medžugorje?

Prvič sem romala v Medžugorje pred šestimi leti, takrat sem imela sem 23 let. Skoraj eno leto me je sestrična

nagovarjala, naj grem v Medžugorje, pa sem ji vedno rekla: "Kaj pa bom počela v Medžugorju?" Meni je bilo vedno ljubše hoditi na morje, v diskoteke, na zabave – vse to mi je bilo v večji užitek kot pa romanje v Medžugorje. Potem pa me je samo prijavila in mi rekla: "Z mano greš v Medžugorje." Takrat sem privolila.

Ko sem vstopila na avtobus in videla samo starejše, sem si rekla: "Jaz ne vidim tukaj prav nobenega smisla". Po običajnem začetku nam je gospa, ki je vodila romarje, začela pripovedovati o Medžugorju. Že v tistem trenutku sem nekaj začutila, nekaj posebnega, nisem pa vedela, kaj je to. Bolj ko smo se bližali kraju in potem cerkvi, bolj mi je srce razbijalo ... Ne vem ... taki čudni

občutki so me obdajali. Ko sem šla v cerkev, pa ... ne morem vam tega opisati. Bilo je, kot da bi se znova rodila. Ne da bi hotela, sem začela tam, v cerkvi, jokati. Očitno sem dovolj opazno jokala, saj je k meni pristopila neznana gospa in me vprašala, ali je z menoj vse v redu. Takoj ko sem prišla iz cerkve, sem poiskala spovednico in opravila sveto spoved. Sploh se nisem zavedala, kakšne milosti sem dobila v teh dneh romanja.

Ko sem prišla domov, mogoče kakšen teden kasneje, sem se šele zavedela, da je Medžugorje vame vtisnilo silno velik pečat. Ko sem šla kam ven, npr. s prijateljicami na pijačo ali v disko, sem vedno govorila le o Medžugorju: kako je tam lepo, kako se ljudje spreminjajo.

Marec-april 2015

Tri leta nazaj je sestrična ponovno organizirala romanje. Takrat sem tudi jaz v sebi začutila željo, da bi vodila romarje, da bi jim povedala, kaj sem sama doživela v Medžugorju.

Potem pa sestrična ni več organizirala romanja v Medžugorje, tako da eno leto sploh nismo šli. To me je tako užalostilo, da sem pregovorila prijatelje, da smo se sami odpravili z avtom za en dan v Medžugorje. Takrat sem Mariji rekla: dokler bom živela, bom vedno prihajala k tebi za obletnico prikazovanj. Poleg tega sem ji zaupala, da sem se tudi jaz odločila, da bom drugim ljudem pokazala in odprla pot v Medžugorje.

Marijo imam zelo rada, ne vem, kako naj rečem, kot da bi bila zaljubljena vanjo. Živim za Medžugorje. Ko sem prišla domov, sem svoji mami rekla: Moje srce je ostalo v Medžugorju.

V Prekmurju sem druga ali tretja, ki organiziram ta romanja, sem trenutno najmlajša in sem zelo ponosna na svoje romarje.

Spremembe, ki si jih doživela sama, so te spodbudile, da si naredila nadaljnje korake. Povej nam kaj o tem.

V našem koncu se romska populacija širi. Ker sem tudi sama del te populacije, saj sta oče in mati Roma, si želim Romom pokazati pot do vere. Želela sem si, da bi Romi začeli bolj obiskovati sveto mašo, morda tudi med tednom, redno ob nedeljah in ne samo za večje praznike. Želela sem jim pokazati tudi razliko med

romanjem in izletom, da bi romanje razumeli kot spokorno dejanje. Na ta način bi jim rada približala vero, spoved, pokoro, post. Medžugorje vse to ponuja na zelo »spontan« način, hkrati pa omogoča globoko doživetje teh vrednot, zato sem se odločila, da Rome povabim na to pot.

Kako so tvoji rojaki to sprejeli?

Sprva je bilo to zelo težko, saj so Romi razdeljeni v dve skupini in med tema dvema skupinama se je začela »konkurenca«. Namreč, romanja organizira še en gospod. Moja želja je, da je romanje dostopno vsem, zato tudi sama večkrat prispevam svoj denar, da omogočim nekaterim, ki so socialno ogroženi, da sploh lahko gredo na to pot.

Ti si si želela odziv mladih. Kako je bilo s tem?

Prvo leto mladih ni bilo, sedaj pa je vse več takih, ki bi se radi spreobrnili in pridejo do mene, kaj vprašajo ... Sedaj se je oblikovala stalna skupina okrog 25 ljudi, s katero romamo skupaj.

Se ti zdi, da so ljudje odkrili, da je življenje z Jezusom vrednota?

Da, jaz mislim, da so. Po mojih pričevanjih, po spremembah, ki so jih sami opazili, in po fotografijah, ki so jih gledali, so se zelo navdušili.

Kako je na romanju, ki ga organiziraš? Morda najprej povej, kako je na poti proti Medžugorju.

Svojim romarjem naredim brošuro v slovenskem jeziku, v kateri je

predstavitev Medžugorja, zapis o vidcih, o dogajanju v Medžugorju na začetku in danes, o Tihaljni ... Dodam tudi kakšno pričevanje in priložim program, ki pa ni vedno enak. Na avtobusu izžrebamo tudi svojega »angela varuha«: vsak izžreba številko in dobi svojega »angela varuha« za čas romanja; ta oseba pazi na svojega varovanca, se ga spomni s kakšno drobno pozornostjo ... Ob zaključku romanja se zberemo pri Marijinem kipu pred cerkvijo in tam se »angeli varuhi« razkrijejo. Po poti molimo tudi rožni venec, in sicer se zvrstimo: vsak romar moli eno desetko.

Kako pa je potem v Medžugorju?

Tam smo z romarji skupina, ki gre povsod skupaj. To pomeni, da romarjev ne pripeljem v Medžugorje

in jih tam kar pustim, da sami »raziskujejo« ali pa se po lastni presoji odločajo, kam bodo šli. V Medžugorju imamo program, ki ga vodim. Ko se odpravimo na križev pot na Križevac, se vedno odpravimo z lesenim križem, ki ga sami izdelamo, in z zastavo s podobo medžugorske Marije, ki smo jo prav tako sami izdelali. Ko romamo na Crnico, se pridružimo g. Frenku, duhovniku iz Ptuja, in gremo skupaj. Molimo tudi verižno molitev – to pomeni, da molimo skupaj tako, da se primemo za roke. Želim, da smo na romanju drug z drugim kot bratje in sestre.

Kakšni pa so odzivi romarjev?

Odzivi so pozitivni. Podelimo si jih na avtobusu, ko se vračamo. Takrat romarje povabim, da povedo svoje

izkušnje in pričevanja, pa vsak rad pove svojo zgodbo.

Kako starši gledajo na tvoje delo?

Starši me zelo podpirajo in mi pomagajo, prav tako moj brat. Ko mi kakšni ljudje nasprotujejo in me »zbadajo«, me starši vedno spomnijo, da je tu Marija, ki me podpira ...

Kakšna pa je tvoja osebna priprava na romanje?

Najpomembnejša sta molitev in post za moje romanje ter sveta maša.

Kakšne pa so tvoje osebne izkušnje z romanj? Dobre ali slabe?

Moje izkušnje so zelo dobre, saj že na poti vidim, kako se ljudje spreminjajo. Avtobus kar poka po šivih od navdušenega sodelovanja mojih romarjev – pri petju in pri

molitvah. Slabih izkušenj z romanji in romarji nimam, teh je več v okolju, v katerem živim.

Vemo, da je zelo priporočljivo, da ima skupina romarjev tudi duhovno vodstvo oz. da romarje, če se le da, spremlja duhovnik. Ti za svoje romarje uspe dobiti duhovnika?

V župniji sv. Nikolaja, kjer živim, mi duhovniki žal ne priskočijo ne pomoč, tako da duhovnega vodstva nimam. Se pa v Medžugorju pridružimo kakšni slovenski skupini, ki ima duhovnika.

Kakšna pa je sicer vernost Romov? Katere svetnike najbolj častijo, kakšno mesto ima Marija v njihovem življenju?

Vernost Romov je zelo velika. Starši zelo skrbijo, da to vrednoto posredujejo svojim otrokom. Tako so tudi moji starši vame in v brata to vcepili. Mi, Romi s Pušče in okolice, zelo častimo Marijo Bistrico, ki je na Hrvaškem. Že ko smo bili majhni, smo z družino romali tja. Mi Romi rečemo Mariji Bistrici Kauli Maudja, to pomeni Črna Marija. Marija v našem življenju pomeni zelo veliko, vsaka družina ima v svojem domu podobo Marije Bistrice in medžugorske Marije.

Kaj si želiš v prihodnosti?

Da bi mlade še bolj navdušila za Medžugorje, da bi ustanovila svojo molitveno skupino in dobila podporo duhovnikov.

Kaj ti pomeni vera v življenju?

Vse ☺.

Kako se to kaže v tvojem vsakdanjem življenju?

Brez molitve in vere in sv. maše sploh ne morem živeti. Trenutno je vse to na prvem mestu. Vedno molim zvečer, preden grem spat, vsak večer, že od malega, se pokrižam in molim. Tako smo molili tudi v družini, tako so me naučili moji starši. Rada molim tudi rožni venec, včasih tudi rožni venec Marijinih sedem žalosti.

Sandra, hvala za pogovor. Želimo ti, da bi se vse tvoje zamisli uresničile, da bi se ti izpolnili načrti in želje, predvsem pa, da bi ostala v trdni navezi z Materjo Marijo, ki jo imaš rada in katere sporočila želiš širiti med ljudmi.

Intervju pripravile: Klavdija, Tanja in Mirjam

PRIČEVANJE

MARIJA NIKOLI NE OBUPA NAD TEBOJ

Ko smo vodiči in drugi romarji v februarju romali v Medžugorje, smo imeli nekaj lepih srečanj in bogatih pričevanj. O Medžugorju in o svoji poti do duhovniškega poklica nam je spregovoril pater Ljubo Kurtović.

V Medžugorje sem prvič prišel leta 1982, ko sem imel trinajst let. Rojen sem 45 km stran; to je razdalja, ki smo jo do Medžugorja večkrat prehodili peš – ko smo tja romali ob praznikih in prikazovanjih.

Zaslugo, da sem postal pater, lahko pripišem Mariji. Zase pravim, da imam trdo glavo, zato je Marija z menoj imela in še vedno ima veliko dela. Rekli so mi pa, da si »oplele«, če si izbral Marijo za svojo zavetnico, saj ona nikoli ne obupa nad teboj,

ampak te vodi po poti, ki je tebi najbolj »pisana na kožo«. Ljudje vedno raje izberemo širšo pot kot pa ožjo. Čeprav po navadi ravno ta ni prava. V resnici pa se nič ne dogodi kar samo od sebe, ampak le z molitvijo in postom; napredka ni brez treninga. Lahko smo navdušeni en dan, navduševati se mesec dni ali več let, pa ni v človekovih močeh. Izraelci so bili, ko so šli iz suženjstva, 40 let v puščavi. (Tudi mi smo na neki način v puščavi, vsaj upam, da smo že pobegnili iz Egipta.☺) V puščavi jim ni bilo lahko, bili so lačni, včasih so se želeli celo vrniti v Egipt ... in začeli so dvomiti, čeprav so videli čudeže. Ni jih veliko prišlo v obljubljeno deželo. (Tudi v življenju je pomembno vztrajati, iti

do konca.) Lepo je biti ob Jezusu dokler ozdravlja, dela čudeže; kaj pa takrat, ko je popljuvan, zavržen, zasramovan?

Tudi Marija nam ne prinaša nič novega, saj vemo že vse, vendar človek ne živi od znanja. Lahko vemo, da je hrana dobra, a če je ne uživamo, umremo. Vse moramo spremeniti v prakso. Neka zgodba pripoveduje, da so se sestale miši in se dogovarjale, kako bi se branile pred mačko. S sklepnim dogovorom so se vse strinjale: mački je treba obesiti zvonec okoli vratu! A nastal je problem: kdo bo to storil? Tudi mi se strinjamo v marsičem, problem se pojavi, ko je treba kaj narediti. Svoboda je dar, ki nam ga je Bog dal, je pa to lahko tudi naša slabost.

Cilj Medžugorja ni videti Marijo, ampak njej odpreti svoje srce. Jezus lahko pomaga samo tistim, ki prihajajo k Njemu v ponižnosti svojega srca, v svojem trpljenju. Nemočen pa je pri ljudeh, ki prihajajo le spraševati, »tipati« in so polni dvomov. Medžugorje je milostno zaradi Marijine bližine. Zame je najlepše, kadar sem na Crnici in ni veliko romarjev. To, da se je Marija prikazala na hribu, ni naključje. Tam smo višje, zrak je čistejši, imamo boljši pregled, gledamo nad človeškimi glavami in mislimi – in to je vrednota, ki jo lahko odnesemo s seboj.

Mariji moramo odpreti svoje srce in vse to, kar govori, uresničevati v svojem življenju. Pustimo, naj nas Marija spodbuja, da se nikoli ne bi ustavili, ampak bili vedno aktivni.

Marijinih sporočil ni lahko živeti, vendar je to pravzaprav evangelij in čisto nič drugega ali novega.

V Medžugorju sem živel sedem let, prišel sem avgusta 2000. Le tri mesece sem živel skupaj s patrom Slavkom Barbarićem. Ob misli nanj me danes žalosti to, da se je post sekulariziral, saj ljudje poznajo različne oblike postenja, ki služijo različnim terapijam. Krščanski post pa je čisto nekaj drugega, saj je med njim vse usmerjeno k Bogu. Post je resno delo na samem sebi. Zanimivo je, da tisti, ki nimajo izkušenj s postom, svarijo, kako zelo nevaren je za zdravje. V resnici pa post večkrat zdravju še kako pomaga.

Predno sem se odločil za redovniški poklic, sem končal srednjo šolo. Po srednji šoli sem se vpisal na strojno fakulteto in šel v vojsko v Srbijo. Po vojski sem se spraševal kako in kaj. Starši ekonomsko niso bili močni. Študiral sem pet let in zašel v eksistencialno krizo. Nato sem šel delat v Zagreb, kjer sem servisiral tramvaje. Stricu sem pomagal pri delu v vinogradu, takrat prvič in tudi zadnjič sem delal v vinogradu – in tam se je zgodilo. Čutil sem močan klic v svoji notranjosti, tega še sam sebi ne znam pojasniti. To je nekaj, kar te izredno privlači. Toda čeprav sem slišal klic, sploh nisem vedel, po kateri poti naj grem, še manj pa, kaj sploh delajo duhovniki. Ampak, ko dobiš tak klic, ti Bog zagotovo pošlje nekoga.

Tako sem prišel domov in starše seznanil s tem, da grem k patrom. Začela sta se križati in se spraševati,

kaj bom tam počel; zanimalo ju je tudi, če sem se tako odločil zato, ker nočem delati. Le župnik iz moje rodne župnije je bil vesel. Napisal sem prošnjo na provincialat v Mostar s priporočilom svojega župnika, ki mi je svetoval, naj se vrnem v službo, dokler ne dobim odgovora.

Ko sem se vrnil v službo, pa sem se začel spraševati, ali je to res prava pot zame. Začel sem dvomiti in moliti k Bogu, da bi bil odgovor na mojo prošnjo negativen ... Dobil pa sem pozitiven odgovor in takrat sem si rekel: »Bog, pretental si me. ☺«

Bog ti ničesar ne pove za veliko časa naprej, veš samo za naslednji korak.

Ob tem se vedno spomnim evangeljske zgodbe s Petrom, ko ga Jezus povabi: »Pridi, hodi po vodi!«

Ampak zakaj bi hodil po vodi, če je pa lažje in varneje biti v ladji. Peter je stopil iz barke, verjamem, da je tudi malo hodil, a ko je pogledal v vodo, je izgubil stik z Jezusom in se takoj začel utapljati. Tudi nam se dogaja podobno, ko ne gledamo več Jezusa, a k sreči je On vedno blizu. Tudi z menoj je tako! Še vedno sem v vodi, želim pa si v ladjo. Naše odločitve tu na zemlji so pomembne, saj se odločamo za naprej: po smrti namreč le nadaljujemo tam, kjer smo ostali na zemlji.

Za konec pa še misel iz neke pesmi, ki mi je všeč: »Rad bi bil tako velik kot mravlja.«

Zapisala Klavdija Jurišič

Jakov Čolo (3/5)
VSE IZROČATI V BOŽJE ROKE ...

Gospa nas kliče, da se postimo ob sredah in petkih. Kaj pa Gospa želi s postom? Gospa nas vabi, da se postimo iz ljubezni in v tišini, ker ni potrebno, da vsi vedo, da se postimo. Mnogi pravijo, da je post težak. A jaz mislim: če nekoga ljubimo, ni nič težko. Zakaj se pravzaprav postimo? Spomnimo se Gospejinih besed: »Z molitvijo in postom se lahko doseže vse, celo vojne se lahko zaustavijo.« Zato se je potrebno postiti.

Kako ljudje pogosto grešijo? Vsi imamo v življenju tudi težke trenutke in kaj takrat po navadi rečemo? Rečemo: »Bog, kje si, zakaj mi ne pomagaš?« Potrebno pa se je vprašati, kje smo bili mi v svojem življenju, koliko časa smo posvetili Bogu, koliko smo molili, kako smo vzgajali svoje otroke, kakšen zgled smo jim bili, kaj smo storili, da se vse to ne bi zgodilo, to zlo, ki se danes dogaja v svetu. Bog je vedno z nami, mi pa, na žalost, s svojimi grehi ne

želimo, da bi bil On tukaj.

Moramo se naučiti, da svoje življenje izročamo v Božje roke, da vse, kar se nam dogaja, predajamo Bogu. Mnogo je mladih, ki se pripravljajo na zakon. Kaj delajo? Ko se dva poročita, rečeta: zdaj si ne želiva še otrok, želiva najprej malo sama uživati. Potem morava odplačati svoje stanovanje. Nato morava posvetiti nekaj časa sebi. Potem ... no, sedaj pa bova imela enega otroka. To vse pomeni, da ne izročamo svojega življenja v Božje roke. Sami hočemo odločati o svojem življenju; ko pa se znajdemo v težkih trenutkih, ne razumemo, kaj se nam dogaja. Ne moremo razumeti. Če je Bog z nami, če je naše življenje v Njegovih rokah, bomo vedno vedeli, kam naj gremo, vedno bomo našli odgovor na vsa svoja vprašanja.

(Glasnik Mira št. 2/2013.

Prevod: P. Černivec)

VABILO NA DRUGI SLOVENSKI MARIJIN DAN

Vse bralce revije Mir – Odmev Medžugorja, vse medžugorske romarje, vse Marijine častilce in častilce njenega Sina Društvo Mir vabi na drugi slovenski Marijin dan, ki bo **13. junija 2015 v Velesovem oz. v Adergasu na Gorenjskem.**

Program bo podoben kot lani, natančno bo predstavljen v naslednji številki revije, sprotne informacije pa bodo objavljene na spletni strani **www.medjugorje.si**. Z veseljem pa sporočamo, da je svojo prisotnost že obljubil novi ljubljanski nadškof, msgr. Stanislav Zore, ki bo tudi vodil sveto mašo.

Zelo si želimo, da bi dobili tudi kakšnega gosta bodisi iz Medžugorja, bodisi od kod drugod, če je njegovo delo tesno povezano z Medžugorjem.

Pot do Velesovega:

Peljete se po avtocesti proti Gorenjski – iz Ljubljane proti Kranju.

Varianta 1: izvoz 11 – Vodice, v Vodicah smer Brnik, peljete skozi Spodnji in Zgornji Brnik, smer Cerklje na Gorenjskem, v Cerkljah mimo cerkve in levo za smer Visoko/Adergas. V vasi Češnjevke je desno odcep za Adergas.

Varianta 2: izvoz 9 – Kranj vzhod, peljite proti Šenčurju, sredi vasi peljite za smer Trata pri Velesovem.

Vse bralce prosimo za molitveno podporo, da bi ta dan izpolnil svoj namen: da bi povezal številne medžugorske romarje, da bi slovenskemu prostoru približal medžugorski molitveni program in nas spodbudil za še bolj pogumno hojo za Marijo in njenim sinom Jezusom.

Društvo Mir

Ja, prvi vtis je bil zelo klavrn; pa ne zaradi organizacije, ki je bila dokaj zgledna in solidna, ampak zaradi odziva ljudi!

Sprva namreč pričakuješ nabito polno cerkev (kot na medžugorskem mladifestu☺), nato pa presenečen uzeš skoraj prazno cerkev in se kot prvo vprašaš, če si prav prišel. ☺ No, kasneje se je cerkev kar solidno polnila!

Kar se organizacije tiče, me je zmotilo nekaj organizacijskih malenkosti, če bi kaj več kritiziral, bi bil pa že krivičen.

Je pa res, da bi se dalo še marsikaj postoriti, da bo tudi naš mladifest postajal vedno bolj podoben medžugorskemu, ki iz leta v leto postaja modernejši in odmevnejši, in to v smislu organizacije in obiska! Nekaj predlogov:

- Prva je po mojem dobra volja in iskanje "duš dobre volje", ki bi bile pripravljene, na takšen ali drugačen način, sodelovati in pristaviti svoj kamenček v mozaik organizacije in izvedbe.

- Dan je možno dodatno popestriti in obogatiti s povabilom posameznih gostov.

- Lahko bi nastopalo več glasbenih skupin, kar bi poživilo program.

- Nadaljevati je treba z načrtanimi izvirnimi pričevanji, ki pritegnejo in nagovorijo ljudi.

- Veliko je tudi dodatnih možnosti pri oglaševanju tega dogodka, morda

potrkati na vrata Ognjišča in Družine, če bi bili pripravljeni dobrodelno sponzorirati ta dogodek v smislu oglasa v njihovem glasilu.

- Tudi Tanja Tršan Vodopivec je na koncu predlagala nekaj prav dobrega: naj za drugo leto vsak letošnji udeleženec pripelje vsaj še enega novega.

Za sam dogodek bi lahko veliko storili tudi duhovniki: pri nedeljskih mašah na zadnjo nedeljo pred dogodkom bi lahko ljudem naznanili ta dogodek in povabili nanj. Prav tako bi lahko obveščali z namestitvijo plakata na župnijsko oglasno desko. Glede na to, da gre za duhovni dogodek, ki so mu mnogi duhovniki naklonjeni, bi se lahko tudi kakšna sveta maša darovala v ta namen; ker sveta maša je (čeprav se nič ne vidi) vir blagoslova, razsvetljenja, milosti, ki jih deli Gospod, še posebej ko gre za dogodek, ki povečuje Devico Marijo – in po njej Gospoda samega!

Marjan Karažija

Delim mnenje Jožeta in Simona. Res, da nis bil dolgo zraven, kolikor sem bil, pa se mi je zdelo fajn, se v mislih malo vrneš nazaj na medžugorski mladifest. Slaba udeležba je pa najbrž posledica trenutne neprepoznavnosti dogodka.

Jaka

M
L
A
D
I
F
E
S
T

Člani glasbene skupine Luč smo veseli, da smo lahko bili del tega dogodka, da smo sami s svojimi glasovi in instrumenti pomagali prinesiti nekaj "medžugorske" angelske glasbe. Verjamemo, da je bil letošnji Mladifest Slovenija začetek zgodbe, ki bo združevala mlade, ki se jih je dotaknil medžugorski duh in medžugorska Marija, Kraljica Miru. Se vidimo na prihodnjem Mladifestu Slovenija! Se že veselimo!

Skupina Luč

MLADIFEST SLOVENIJA Ljubljana Dravlje, 15. 12. 2017

Živio, Mladifest je bil zastavljen tako, da ljudje niso vedeli za dogodek, bila maša z adoracijo, takoj za Mladifestom mi je, ker je program zastavljen za Medžugorju. Datum je kul. Čar...

astavljen dobro. Zdi se mi
za dogodek. Najboljša je
koj za njo pa glasba. Všeč
n zastavljen tako kot v
ul. Čao! :)

Joža

Na Mladifestu sem pri maši začutila poseben mir in sprejemanje. Po opravljeni spovedi me je navdajalo prepričanje, da lahko začnem vedno znova, ker me Bog ljubi takšno, kakršna sem, in me kliče, da se mu še bolj odprem ter mu zaupam vse. Vedno bomo imeli Očeta in Mater v nebesih, ki nas brezpogojno sprejemata. Želita nas držati v svojem naročju in nam pomagati nositi bremena. Potrebno se je le nanju obračati z vero, da se vse, kar Bogu izročimo, preko Njegovega posredovanja obrne v dobro.

M. B.

Program je bil v redu, udeležba je bila pa slaba. Naslednje leto bo treba bolj oglaševati, to je moje mnenje.

Simon

VSAKA PESEM, VSAK VERZ, VSAK TON ... NAJ BO NAŠE PRIČEVANJE

Skupina Luč je imela pomembno vlogo na prvem slovenskem Mladifestu, saj je poskrbela za »glasbeno opremo« dogodka. Za udeležence pa so pripravili tudi pričevanje, ki ga objavljamo v skrajšani obliki. Pripravila in povedala ga je pevka Ana.

Pričevanje je nekaj, kar nekdo pove kot priča, poznavalec. Ko mi pričujemo, smo priče Božjih del v svojem življenju.

V Medžugorju sem neštetokrat z zanimanjem poslušala neverjetne, skorajda čudežne, pripovedi takšnih

in drugačnih ljudi, ljudi, ki bi se nam v množici morda zdeli čisto »običajni«, a so bili drugačni, ker so bili priče radosti in Gospodove dobrotljivosti. Tudi Skupina Luč smo take priče.

Naša (vsaj uradna) pot se je začela sredi avgusta 2013. Vsi tisti, ki ste že bili na Mladifestu, lahko sklepate, da je to malo po tem navdihujočem dogodku. Neuradni začetek, tisti pravi, tisti v srcu pa se je zgodil že kak teden prej. Tega leta smo se namreč po spletu okoliščin konec julija štirje člani usedli na avtobus za Medžugorje. Kaj smo pričakovali?

Duhovno poln teden, ko bomo spoznali mlade z vseh koncev sveta, teden, ki bo poln petja, plesa, zanimivih pričevanj in prečudovitih maš. In res! Vse to nas je čakalo, poleg tega pa seveda še vročina, žgoče sonce, gneča pred vodnjakom s svežo hladno vodo ...

Ampak Marija je to leto za nas načrtovala še več. Več, kot bi si lahko kdajkoli mislili. V nas je posadila željo po slavljenju s petjem, z igranjem, z glasbo. Pa da ne bi kdo mislil, da se to zgodi kar iznenada! Vsi mi smo namreč že imeli svoje glasbene izkušnje, ki smo jih nabirali v glasbenih šolah, pri zborih, v drugih glasbenih sestavih. Naše življenje je bilo prepleteno z glasbo in verjetno je Gospod z namenom izbral Medžugorje, kraj ubrane, skorajda angelske glasbe.

Nekega vročega popoldneva, ko smo se po kosilu končno hladili v klimatiziranih prostorih našega penziona in kot po navadi malo peli, malo razpravljali o življenjsko pomembnih temah, smo kar na enkrat vsi skupaj »trčili« na idejo, da bi ustanovili skupino, čisto »ta pravo« skupino, ki bi izvajala »take lepe pesmi, kot so v Medžugorju«. Še enkrat omenjam, da se ta ideja ni porodila prvič, nikoli pa ni zaživela, nikoli se ni nič »izcimilo« iz nje. Navdušeni smo bili, ko smo razpravljali, kaj vse bomo igrali, kje, kako ... Prižgali smo še svečko kot obliko molitve in ... verjeli.

Kar je sledilo, je bilo absolutno nad vsemi pričakovanji. Namreč še isti teden, ko smo se vrnili z romanja, smo imeli prve vaje. Zgodile so se čisto slučajno, a so bile zelo uspešne, tako da smo naslednji dan že igrali pri prvi maši. Poudariti je treba, da v Medžugorju še nismo imeli kitarista. Doma se nam je pridružil Luka, ki se samo zaradi vaj vsakič z veseljem pripelje iz sosednje župnije.

Skupino Luč od takrat do danes sestavljamo Petra, študentka sakralne glasbe (orgle+klavir), ki igra klavir, njen brat Tomaž, ki na kajonu skrbi za ritem in poje, Karin, ki vedno znova išče vse mogoče in nemogoče melodije, dekle, ki ima poleg Luka absolutno največji smisel za harmonije, in jaz, Ana, ki v celoto prispevam glas, ki mi ga je dal Gospod.

Tedni po tisti prvi maši so bili divji. Namreč avgusta imamo v Šmarju pri Jelšah veliko praznovanj. Najprej je praznik Marije Vnebovzete (naša župnijska zavetnica) in takoj nato še praznik sv. Roka, zavetnika naše prelepe baročne romarske cerkve, do katere vodi znamenit križev pot s Kalvarijo. To se je poznalo tudi pri nas, saj smo bili tudi po trikrat na dan pri maši – vskočili smo vsakokrat, ko ni pel nobeden od treh župnijskih zborov in je do tistega pravega vzdušja manjkala le pesem.

Seveda se je naša aktivnost sčasoma malo zmanjšala, nismo več peli vsak dan po trikrat. Dogovorili smo se, da

bomo igrali pri sobotnih večernih mašah. Kolikor se je dalo, smo se tega tudi držali. Danes igramo občasno na kakšnih prireditvah. Lani nas je kar nekajkrat poklical celjski škof msgr. dr. Stanislav Lipovšek, da smo igrali na različnih dogodkih naše škofije. Včasih smo se šalili, da je škof naš menedžer. Lansko leto smo šli ponovno na Mladifest, tokrat vsi ... Zopet smo se imeli lepo; ni sicer bilo tako kot leto prej, ko smo praktično nastali, a celotno vzdušje, množice mladih, odlična glasba in pesmi ter zelo lepe maše so vedno

močna izkušnja.

Veseli smo, da smo lahko del Mladifesta Slovenije, da lahko govorimo o svoji izkušnji; komaj pa čakamo začetek avgusta, da bomo preživeli nekaj dni med več deset tisoč mladimi tam nekje v Bosni in Hercegovini. Želimo si, da bi s svojim pričevanjem navdušili še koga, da se odpravi na pot v Medžugorje v tistih dneh in začuti vsaj kakšen atom Marijine posebne »energije«.

Ana Šket

PRIČEVANJE

V MEDŽUGORJU SEM PREJELA SEME

Prvič sem šla v Medžugorje leta 1989, ko sem bila stara 22 let in takrat sploh nisem znala moliti rožnega venca!

Z romarji sem šla na oba hriba prikazovanj, videla sem celo križ, ki se je vrtel na vrhu Križevca, medtem ko smo bili v dolini pri sv. maši, a me vse to ni kaj dosti ganilo. Mislila sem si: no ja, tu se pač dogajajo take stvari.

Šele ko smo obiskali Vicko na njenem domu in ko sem videla, s kakšnim žarom je razlagala o

videnjih, o Marijinih sporočilih, me je zadelo v srce. Mislila sem si: to pa že ne more biti laž! Ne more človek že 8 let vsak dan stati na teh stopnicah in s takim žarom, s tako ljubeznijo govoriti eno in isto vedno novim skupinam romarjev. Takrat mi je najbolj ostalo v spominu to, da je Marija rekla, da se z molitvijo in postom lahko tudi vojne ustavijo.

Prišli smo domov. Ko sem šla prvič po tem k nedeljski maši, sem začutila veliko hrepenenje po molitvi. Nekomu sem rekla: »Jaz bi molila. A

je tu kakšna molitvena skupina?» Še sama nisem vedela, zakaj sem to rekla, danes pa vem, da sem takrat v Medžugorju prejela seme. Takoj sem dobila natančne informacije za molitev v neki župniji. Šele mnogo kasneje sva z možem Hermanom ugotovila, da je tja prihajal tudi on, a jaz ga takrat nisem opazila.

Že čez nekaj mesecev sem šla študirat fizioterapijo v Ljubljano. Tam sem se priključila molitveni skupini Prenove v Duhu, kjer sem

vero v Boga zelo poglobila ter spoznala nekatere čudovite ljudi, s katerimi smo delili mnoga spoznanja. Pripravljali smo se tudi na izlitje Sv. Duha. Ko so člani molitvene skupine molili zame, sem že imela pripravljeno prošnjo: da bi mi Bog pomagal, da bi o njem govorila brez težav tudi takrat, kadar nisem v skupini z vernimi.

Po tem dogodku sem kmalu šla na obisk v svojo prejšnjo službo. Tam so me seveda vprašali, kako sem, pa sem

jim prav z veseljem odgovorila, da sem super, odkar živiva z Jezusom kot najboljša prijatelja. Šele kasneje sem se zavedela, da je bil tisti prostor poln sester, zdravnikov, čistilk, pred katerimi prej ne bi nikoli govorila o svoji veri. Presenečena sem ugotovila, da mi zdaj ni bilo prav nič nerodno. Bog me je osvobodil nepotrebneга ozira do ljudi.

V tem času sva ponovno prišla skupaj s fantom, s katerim sva bila par že več let. Imel je velike težave z odpuščanjem, nikoli pa se o odpuščanju nisva pogovarjala. Te besede nisva nikoli spregovorila. Naenkrat so mi ponovno prišle blizu Marijine besede, da se z molitvijo in postom lahko tudi vojne ustavijo oziroma da s temi »sredstvi« lahko pri Bogu izprosimo vse, kar je po Njegovi volji. V ponedeljek, sredo in petek sem se tako postila ob kruhu in vodi, šla vsak dan k sv. maši ter vsak dan zelo s srcem zmolila vse dele rožnega venca (takrat še tri) – z eno samo prošnjo: da bi moj fant lahko odpušchal.

V petek, ko sem se vrnila iz Ljubljane, mi je hitel ves navdušen pripovedovati, kaj se mu je zgodilo: »En dan ta teden sem šel v sobo, se ulegel na posteljo in naenkrat sem v srcu silno močno začutil, kako bi jaz lahko odpušchal. Vedno sem mislil, da bom ponižan, če bom odpušchal ... ma ne, jaz sem se počutil človeka, počutil sem se dobro. Škoda, da nisi

bila z mano!« Rekla sem, da sem bila, a me ni razumel, pa mu nisem nič več pojasnjevala. Šele čez kakšna dva meseca sem mu razložila. Ko sem končala, je odložil stvar, ki jo je v tistem trenutku zelo zavzeto delal, me resno pogledal in rekel: »Tisto je bilo nekaj izrednega!« Meni pa je to bila velika potrditev, da je tisto, kar je Marija rekla v Medžugorju, zelo res.

Sčasoma sem tudi spoznala, da živiva v grehu, saj sva imela tudi spolne odnose. Na mojo željo sva s tem prekinila. Takrat pa se mi je pospešeno začel odkrivati svet v novi luči. Spoznala sem, da dokler sem živela v grehu, nekaterih stvari sploh nisem mogla prav dojemati, takrat mi je bil čudovit duhovni svet prikrit. Po tej spremembi pa mi je veliko stvari postalo jasno razumljivih.

Seveda spoznanj ni nikoli konec. Okrepljena v veri sem začela intenzivno moliti in se postiti za spreobrnjenje svojega fanta, ki sem ga imela res rada. Pomagala mi je še ena gospa, kadar pa so bili trenutki bolj črni, so mi priskočili na pomoč še mnogi prijatelji. Res se je zgodilo, da je po enem letu prvič opravil sv. spoved in prejel prvo sv. obhajilo, po dveh letih pa še sv. birmo.

Vmes sem v okviru molitvene skupine opravila tudi posvetitev Jezusu po Mariji po svetem Grignonu de Montfortskem. Pripravljali smo se 33 dni zelo intenzivno. Na dan posvetitve sem Mariji resnično

izročala vse, kar naj bi bilo mojega. Naštevala sem ji prav vse – razen svojega fanta. Takrat pa sem začutila Marijino neizprosno zahtevo, da ji moram podariti tudi njega. Borila sem se v sebi: »Ne, njega pa ne, ker se bojim, da mi ga boš vzela!« A Marija je vztrajala, da posvetitev ne bo popolna, če ji ne izročim tudi njega. Čutila sem jo ob sebi skoraj fizično s to njeno zahtevo. Nazadnje sem izdahnila: »Prav, tudi njega!« Vedela sem, da je Marija zadovoljna. Kmalu zatem smo imeli ponovno molitev nad posamezniki za izlitje Sv. Duha. Pri molitvi zame so odprli Sv. pismo, kjer je pisalo, da je zame vse le še kot voda, ki je odtekla, ki se je ne spominjaš več, in da bo zasijalo novo sonce ... Nekdo drug je dobil podobo mene, kako pometam z metlo, duhovnik Igor Lovišček, ki smo ga prejšnji mesec pokopali, pa je dobil besede: »Vse je zame le še kot smeti.« Nato pa mi je še rekel, da naj vem, da če me bo moj fant zapustil, da me ima Jezus neizmerno rad. Meni pa je bilo vse skupaj zelo nerazumljivo, teh podob in besed si nisem znala pojasniti, niti jih umestiti v svoje življenje.

V roku enega meseca pa sva na dan fantove sv. birme skupaj sprejela odločitev, da greva narazen. Takrat mi je bilo zelo hudo, a vseskozi me je spremljala misel, da je tako prav. Pol leta sem vsak dan tekla, da sem si olajšala dušo. Vsakokrat, ko sem ga

videla, pa mi je bilo huje, čeprav me je vseskozi spremljala misel, da je tako prav. Končno sem dvema prijateljicama zaupala, da ne morem več, da sem sicer prepričana, da je tako prav, a da mi je vsakič, ko ga vidim, hudo hudo. Sedele smo na postelji, jaz v sredini, naslonili sta se mi vsaka na eno ramo ter molili zame. Naenkrat sem skoraj fizično občutila, kako se mi je odlepila tesnoba, ki sem jo čutila v prsih, in padla na tla. Hkrati pa mi je iz globine prižuborelo tako veselje, da sem se pričela smejati. Čudno sta me pogledali: »Midve tu moliva zate, ker si depresivna, ti se pa smejiš!« Vse sem jima razložila.

(Konec prihodnjič)

Sonja Kocjančič

MAJA ZALAR (1926–2013)

1. marca sta minili dve leti od smrti nam drage Maje Zalar, spomini nanjo pa so med njenimi prijatelji še vedno zelo živi.

Na romanjih je Maja doživljala veliko lepega, pa tudi pretresljivega. Ljudje so jo pogosto prosili, naj posreduje pri Mariji za tega in onega, ki je bil v zdravstvenih ali drugačnih težavah, in Maja je molila ... Ko pa se je začela vojna vihra, so se razmere v celoti zelo spremenile.

Ker zaradi nevarnosti nihče ni vozil v Medžugorje, se je Maja odločila, da gre vseeno dol in sama pogleda, kako je z ljudmi in kako bi se jim v njihovem trpljenju lahko pomagalo. Oblečena v uniformo je s pomočjo

mirovne organizacije SFOR-UNPROFOR kot izvidnica odletela s helikopterjem v mostarsko bolnico. Ko so se pred njo zvrstili žalostni prizori ranjencev, starcev in otrok, ki so ležali na golih tleh brez odej, zdravil, sanitetnega materiala, ko je videla, da so zdravniki brez priborov za operacije, je nemudoma sprožila akcijo.

Ko je v Medžugorje peljal naslednji avtobus, je vsak romar imel nekaj od slovenske Karitas za trpeče v Bosni. Romarji, veseli in korajžni, da se spet peljemo k Mariji, smo z rožnim vencem v rokah molili, da bi srečno prišli na cilj. Na enem mejnem prehodu nam niso dovolili naprej, pa smo šli na drugega. Zato je bila

vožnja dosti daljša, kot je sedaj. Maja ni popustila. Osemkrat so jo vozili od ene pisarne do druge, ona pa je vztrajala z rožnim vencem v rokah. Ko je bilo na mizah nameščeno orožje proti njej, se ni ustrašila. Korajžni romarji so pot nadaljevali kot avtoštoparji. Zvečer smo se našli pri Marijinem kipu živi in presrečni, da smo se Mariji lahko spet izpovedali in ji izročili svoje srce.

Drugič je avtobus spet moral ostati na samostanskem vrtu v Imotskem, po nas pa je prišel medžugorski avtobus in nas vozil od Potpolja do Širokega brijega. »Pri večerni maši je bilo nekaj romarjev, nekaj tujcev in petdeset Slovencev,« je naslednji dan poročal Radio Mir-Medžugorje. Težave pa so bile s pripeljanim sanitetnim materialom za mostarsko bolnišnico. Zaradi nevarnosti nihče ni hotel tvegati svojega življenja in iti na pot. Maja pa je klečala pri Marijinem kipu in prosila za pomoč. Po končani maši se je pred cerkvijo pojavil šofer, ki je bil pripravljen naložiti vse stvari v svoj avto in jih odpeljati v Mostar. Vse je srečno prišlo v prave roke!

Zelo nevarno je bilo pred koncem vojne, ko so nam že v Jablancu prepovedali pot proti Zadru in nas preusmerili na trajekt za Pag. Samo naš avtobus in kamion-hladilnik sta šla na trajekt, z druge strani pa je bila deset kilometrov dolga kolona ljudi, ki so bežali pred vojno. Vsi so se nam čudili, kam rinemo. Mi pa smo jim pokazali naše »orožje« – rožne

vence – in šli naprej. Telefonskih zvez ni bilo. Peljati smo se morali čez pontonski most, saj je bil Maslenički podrt.

V Medžugorju je bila policijska ura, zato smo morali prespati v Imotskem. Ko smo drugi dan nadaljevali pot, smo izvedeli, da je tudi podnevi prepovedano stati v skupinah pred cerkvijo in na hribih. Naslednji dan so na kninskem gradu obesili zastavo, kar je pomenilo svobodo. Maja ni mogla verjeti, da na tisoče sovražnikov beži v Srbijo. Pater Ivan Landeka ji je rekel: »Ali bilo je izmoljenih milijuna krunic!«

Domov smo se vozili z avtobusom ponoči, brez luči, to pa zaradi varnosti, da nas ne bi videli ostostrelci in nas napadli. Na svoje domove smo se vrnili živi in zdravi, česar naši domači, ki so poslušali poročila o dogajanjih na bojiščih, niso mogli verjeti. Marija nas je varovala in še vedno ji nismo dovolj hvaležni za vse iz tistih dni.

Otrokom, ki niso smeli uživati škroba, smo peljali brezglutensko moko, da bi omilili bolezen, ki jim je grenila življenje. Starši so otroke pripeljali s celega območja, da smo se sami prepričali, kako težke posledice čutijo ljudje. Fantom iz skupnosti Cenacolo je bilo vse dobro. Čakali so nas in tudi romarje iz drugih držav, ki so jim vozili hrano oz. kar so potrebovali. Dolgo jim nihče ni dostavil soli, zato so molili, da smo jim jo pripeljali, čeprav so vedeli, da so si sami krivi za vse težave. Ker

niso imeli dovolj mleka, smo jim Slovenci kupili kravo, za katero so lepo skrbeli.

Ker je vojna še kar trajala, je bilo vse težje. Otroci so ostali brez staršev, odrasli so se izgubljali v alkoholu ali drugih odvisnostih. P. Slavko Brabarić je s podporo donatorjev ustanovil Majčino selo, v katerem so sirote našle svoj novi dom. Tudi moški, ki so ostali na cesti, so pod vodstvom p. Slavka dobili svojo skupnost, Milosrdni Otac, v kateri so s svojim delom počasi začeli novo življenje. Alkohol, kockanje in druge zasvojenosti so jim uničile precejšen del življenja. Z molitvijo v svoji kapelici in ob podpori svojega »angela varuha« so spet stopili na trdna tla.

Maja je bila kot usmiljeni oče in je mislila za vsakega posebej. Vsakokrat, ko smo se romarji pripeljali dol, je imela za vsakega po nekaj. Vsi v Medžugorju so jo poznali. Pisarna Mary's Meals, ki zbira denar za lačne otroke po svetu, je bila tudi povezana z Majo. Spomnim se, da smo večkrat pomagali z denarjem, ki je mnogim otrokom omogočil vsaj en obrok hrane dnevno.

Maja je bila pripravljena pomagati vsakemu, ki se je zatekel k njej. Pokazala nam je listino, s katero so se ji v Medžugorju zahvalili kot donatorici, ki je ves čas vojne skrbela za sirote. Glede na našo majhnost smo lahko ponosni na to, koliko smo

pomagali, saj smo bili tretji v izkazani pomoči, takoj za Irci in Libanonci. Maja je dobila tudi hrvaško državno priznanje, zaslužila ga je za pomoč hrvaškemu narodu med vojno.

Bila je skromna. Nikoli ni hotela o tem govoriti, čeprav smo vsi, ki smo bili z njo, vedeli, da si je vse to zaslužila. Njena vera je bila neomajna. Okrog sebe je imela ljudi, ki so vsako sredo molili po Marijinih namenih. Sama je vsak dan zmolila tri rožne vence, preden je odpotovala na romanje, pa je opravila devetdnevenco.

Izdajala je revijo Mir – Odmev Medžugorja, ki jo je dvajset let urejala in zanjo skrbela do zadnjih ur svojega zemeljskega življenja. Ko je bila natisnjena zadnja »njena številka«, jo je Bog poklical k sebi oz. jo je Marija popeljala k njenemu nepozabnemu možu.

Hvala, Maja, za vso požrtvovalnost. V skoraj tridesetih letih služenja ste nam bili zgled, ki nas vodi naprej – proti tako zaželenemu cilju.

Spomine zbrala Marinka Turina

P. S.: Uredništvo vabi bralce, da zapišete svoje spomine na gospo Majo Zalar in nam jih pošljete (revija.mir@gmail.com). To so lahko drobni dogodki ali pa pomembna pričevanja – v vsakem primeru bi bilo škoda, da bi se pozabili.

4. MEDNARODNO ROMANJE ZA INVALIDNE OSEBE "V MARIJINI ŠOLI" 2015

Mednarodno romanje invalidnih oseb v Medžugorje bo letos že od 11. do 14. junija. Prihod romarjev je predviden za četrtek, 11. junija, popoldne.

Župljani župnije Medžugorje invalidnim romarjem in njihovim spremljevalcem nudijo brezplačno namestitev in hrano. Na eno invalidno osebo je predviden en spremljevalec, mladoletno osebo pa lahko spremljata oba, oče in mati. Vabljeni so tudi gluhe, slepe in drugače invalidne osebe.

Program romanja bo od petka do nedelje izpolnjen z delavnicami, molitvijo, s pričevanji in kakšnim predavanjem. V petek popoldne bo križev pot na Križevac, molil se bo v različnih jezikih, v soboto dopoldne je predvidena skupna molitev na Hribu prikazovanj.

Slovenske romarje bo spremljal duhovnik, v spremstvu pa bo tudi medicinsko osebje. Če bo prijav dovolj, bo organiziran avtobus, prav tako pa tudi kombi za ljudi s posebnimi potrebami.

Romarji potrebujejo veljavno osebno izkaznico ter urejeno zdravstveno zavarovanje za tujino. (Listina je brezplačna in se lahko naroči prek interneta, na www.zzzs.si, ali pri referentu na območnih enotah oz. izpostavah zavoda ZZZS z veljavno slovensko kartico zdravstvenega zavarovanja.)

Zaradi lažje organizacije programa in romanja se **prijave** zbirajo **do najpozneje 10. maja 2015**. Pri tem je treba navesti vrsto invalidnosti in ali je to oseba v vozičku ali brez njega.

Seveda lahko kdo potuje tudi v lastni režiji. Pri tem priporočamo upoštevanje navodil organizatorjev in prijavo, vse tako, kakor je objavljeno na spletni strani <http://www.medjugorje.hr/hr/>

Ker si marsikateri invalid tega romanja ne more sam plačati (stroški prevoza!), vabimo k donatorstvu.

Za vse informacije in prijave kličite: Jurij 041/515-070 ali pišite na jurij.bam@gmail.com

ODŠLI V VEČNOST

+ IGOR LOVIŠČEK (1944–2015)

Pred enim letom smo ravno v številki 3-4 naše revije objavili intervju s primorskim duhovnikom, g. Igorjem Loviščkom. Predstavili smo ga kot duhovnika, ki z velikim navdušenjem sam roma in tudi druge spremlja na romanjana v Medžugorje. 5. marca letos pa je Gospod zaprl knjigo njegovega življenja in ga povabil k sebi.

Njegovo življenjsko pričevanje je zelo dragoceno (kar bo razvidno iz nadaljevanja). Naj bo ta članek, v katerem so strnjeni povzetki nagovorov ob pogrebu, spomin na zvestobo, ki jo je g. Lovišček potrjeval z dejanji. Naj bo tudi zahvala njemu za zgled in zahvala Bogu, da nam ga je dal kot pričo svoje neizmerne ljubezni.

Gospod Igor je bil rojen 25. novembra 1944 v naselju Ajba – Dolenje Nekovo, župnija Kanal, kot trinajsti otrok v delavsko-kmečki družini. Oče je družino preživel s skromnimi prihodki majhne kmetije in z delom v tovarni cementa Anhovo. Ko je bil g. Igor star sedem let, mu je umrla mama. Osnovno šolo je obiskoval v Kanalu, a vak dan z velikimi napori zaradi dolge in strme poti od doma in nazaj. Srednjo šolo in maturo je opravil v malem semenišču v Vipavi, teologijo je doštudiral v Ljubljani in bil posvečen v mašnika 29. junija 1972 v Idriji. Za novomašno geslo si je izbral misel, ki jo je Gospod povedal apostolu

Pavlu: »**Dovolj ti je moja milost, kajti moč se v slabosti izpopolnjuje**« (2 Kor 12,9).

Služboval je v različnih primorskih krajih: v Piranu, Bovcu, Dolenji Trebuši, v Biljani in v Vipolžah ter nazadnje v Šmarjah pri Kopru in Pomjanu. S tega sveta se je po hudi, prej že večkrat premagani bolezi poslovil 5. marca 2015. Za napis na nagrobniku si je izbral besede evangelista Janeza iz uvoda v zadnjo večerjo: »... **ljubil je svoje do konca**« (Jn 13,1).

Gospod Igor je bil pokončen in samostojen človek, resnicoljuben in odločen branilec prave vere in zdravega nauka. Bil je hud nasprotnik mlačnosti in velik borec za gorečnost, za prenavo duha in obnovo življenja. Bil je duhovni voditelj mnogim bratom in sestram v gibanju, ki mu je pripadal, pa tudi številnim dušam izven njega. Svoja stališča je branil umirjeno in zanesljivo, tudi kadar se razpravljavci z njim niso strinjali in so oporekali njegovim pogledom.

G. Igor, poznali smo vas kot duhovnika globoke, močne in trdne vere, duhovnika, ki črpa moč pri Izviru, duhovnika, ki se daruje in žrtvuje iz ljubezni in za Ljubezen in ki živi to, kar uči. Vaše besede in dejanja so bila izjemno dragocen zaklad, ki ga bomo še veliko časa nosili v sebi. Bili ste neizčrpen vir nasvetov za življenje po Božji besedi. Vedno ste si vzeli čas za pogovor, ko je nekdo to potreboval. Vsak dan ste pred sv. mašo čakali, če pride kdo k spovedi, vsak dan ste imeli kratko pridigo. Zavzemali ste se za spreobrnitev k Bogu in za življenje po veri ter razločevanje med dobrim in zlim. Razlagali ste nam pomen molitve nad posameznikom, molili ste za nas ter se trudili, da bi še več duhovnikov to delalo. Žalostilo vas je dejstvo, da se molitev nad posameznikom opušča, čeprav je bilo to Jezusovo navodilo apostolom.

Slišali smo, da ste že kot mlad duhovnik znali presenetiti. Tako so župljani, ko ste nastopili v novi župniji, vsi navdušeni pričakovali, da boste začeli obnavljati cerkev. Vi pa ste najprej začeli temeljito obnavljati sebe, saj ste se odprli Svetemu Duhu, da je vstopil v vaše srce in vas prežaril z vso ljubeznijo, po kateri ste že od otroštva hrepeneli. S to ljubeznijo, ki je žarela iz vas, ste spodbujali župljane ter jih vabili k Mariji v Medžugorje in k Jezusovemu srcu v Paray le Monial.

Dali ste nam zelo veliko duhovno bogastvo. Hvaležni smo vam za vaše pričevanje preprostosti, iskrenosti, odprtosti in domačnosti. Vaša beseda je bila vedno jasna, direktna, odločna in vsakemu razumljiva. Marsikatera je ostala za vedno zapisana v naših srcih in nas še vedno nagovarja in vabi k zvesti hoji za Kristusom. Bili ste vedno veseli, znali ste se pošaliti in nas s svojim posebnim naglasom in humorjem tudi do solz nasmejati.

Na zelo lep način je odgovorila župljanka vaše zadnje župnije na vprašanje: "Kakšnega duhovnika pa imate vi tukaj v Šmarjah?"

Pravi, da bi vas na kratko najboljše zaobjela z naslednjimi besedami: naš župnik Igor je NAJBLIŽJI PRIBLIŽEK JEZUSU ...

Njegovo pričevanje in oznanjevanje »vesele novice« (evangelija) bi lahko primerjala s »PLIMO«, ki ni nikoli postala »OSEKA«, tudi v najtežjih trenutkih njegovega življenja ne. Njegova razlaga ni poznala »odvzemanja« ali »dodajanja«. Bila je »čista«, brez primesi, nians ali kozmetičnih okraskov. Ko je razlagal Božjo besedo, je velikokrat rekel: »Tukaj piše ... pogledajte ... preberite ... ZASTONJ MISLIT, da bo drugače, če tega ne upoštevamo in če tako ne ravnamo ...« Kot bi hotel iztrgati prebrano besedo ali misel in jo z vso ljubeznijo in vznesenostjo ponesti v naša zakrknjena srca, da bi se tam naselila in začela delovati.

Vedno so me razveselile in se me dotaknile zgodbe ljudi, spreobrnjenja, o katerih je pripovedoval in tako Božjo besedo »utemeljil« s človeško izkušnjo (Jezusove prilike). Potrudil se je z razlago »Besede« tudi med tednom-pri delavniških mašah-ne glede na število prisotnih. Pridiga zato ni bila krajša, velikokrat celo daljša. Vsaka njegova beseda je izžarevala gorečo željo, da bi bila slišana in sprejeta in da bi vodila k Resnici. Posebno sem ga občudovala, ko je tudi v bolezni želel na vse načine iztisniti še zadnje moči, da ne bi česa

pozabil povedati, česar mogoče še ni povedal.

Skrbela ga je človeška duša, kako bo preživela brez Božje ljubezni, Dobrote in Usmiljenja. Bil je zelo iskren oznanjevalec; približal se je človeku v njegovi vsakdanjosti, v odnosih do drugih, do bližnjih. Vedno nam je kazal pot k spravi, odpuščanju – ne z obsojanjem in godrnjanjem, ampak tako, da sam narediš prvi korak, saj je prvi korak začetek vsake poti. Učil nas je tudi, da sprememba ne pride kar sama, ampak je treba zanjo moliti in prositi, da bi se pri nas »udomačila« (Jezus moli in prosi k Očetu).

Vedno nas je znal tudi razveseliti in nasmejati s svojim duhovitim humorjem, katerega ni izgubil niti v svoji bolezni, ki jo je voljno in potrpežljivo prenašal in svoje trpljenje daroval za dobro ljudi (Jezus je daroval svoje življenje, da bi mi živeli). Poseben čut je imel za ljudi v stiski, bolezni, pomanjkanju, materialnem in duhovnem. Rad je polagal roke na ljudi (Jezus je polagal roke na ljudi in jih ozdravljaj) zanje molil, da bi začutili to zastonjsko Jezusovo ljubezen, ter se kot verniki trudili za »neminljivi venec« sreče. Vedno je iskal načine, kako bi navdušil človeka za Jezusov nauk in hojo za Njim. Včasih je bil zaradi svoje iskrenosti nerazumljen, slabo ali narobe razumljen, a vedno je ostal pokončen in ni spreminjal svojega oznanjevanja v vsečno oznanjevanje (Jezus je postal kamen spotike za mnoge, Resnica je šla naprej ...). Ohranimo to bogato »duhovno dediščino« kot smerokaz, ki nas vodi v »pravo« smer, nas usmerja in opogumlja, da se bomo odločali za dobro, se borili za prave vrednote in tako ostali zvesti Jezusovemu nauku ...

Dragi g. Igor, hvaležni smo Bogu, da smo vas poznali in ob vas duhovno rasli. Hvala za vse molitve, za vse dobro, iskreno, za številne milosti in blagoslove, ki smo jih prejeli po vaših duhovniških rokah.

Vedno ste zelo globoko doživljali post in na velikonočno vigilijo na ves glas zapeli alelujo. Tudi ta vaš zadnji post je bil priprava na velikonočno alelujo, vendar je tu na zemlji niste dočakal. Zapeli so vam jo vsi tisti, ki so vas pričakali v nebesih.

Pogrebno slovesnost je vodil koprski škof, msgr. Jurij Bizjak, somaševal je novomeški škof, msgr. Andrej Glavan, prav tako tudi okrog petdeset duhovnikov.

Gospod, naj se veseli v Tvojem miru in – hvala zanj!

Iz poslovilnih govorov povzela Tanja Tršan Vodopivec

Foto: Pavel Fičur

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDO

Medžugorje, 2. februar 2015

***Gledam vas, smehljam se vam in vas
ljubim – vredni ste delati za Nebesa***

Marija nam s tako neposrednim nagovorom želi povedati, kako nam je blizu, še posebej tistim, ki se morda ne čutimo vredne delati za njene namene. Prav vsak, do katerega pride njeno sporočilo, je zanj vredn, da sodeluje pri njenem načrtu. Morda smo kot stotnik, ki je Jezusu rekel: »Gospod nisem vreden, da prideš pod mojo streho ...« (Mt 8,8) A stotnik je imel vero, in v tej veri prejmemo sveto obhajilo. Jezus

prihaja k nam, četudi nismo vredni Njegove popolne svetosti. Prihaja, da nam čisti srca, zdravi rane, nam daje pogum, da delamo za nebese, najprej za sebe, nato za tiste, ki nam prihajajo na pot, ter za vse, ki jih naša Mati nosi v srcu – da bi se nihče ne izgubil.

***Molite za tiste, ki niso spoznali Božje
ljubezni – vidim vaša srca in
prinašam jih svojemu Sinu***

Marija, ki nas spremlja kot ljubeča Mati, ve, da kljub svoji nepopolnosti lahko pomagamo pri reševanju tistih otrok, ki še niso spoznali Božje ljubezni.

Vabi nas, da vsak dan z ljubeznijo vstopimo v pogovor z Bogom – molitev. Tako bomo spoznali, da smo ljubljani Božji otroci, odprli se bomo za Ljubezen, da bo prek nas prehajala na vse, ki nam jih Bog pošilja na pot. Pogosto smo obremenjeni s prošnjami za svoje potrebe in pozabimo na Marijine namene. Marija nas v tem sporočilu odkrito seznani s tem, da Ona po Svetem Duhu, ki prihaja po Njeni čistosti, vidi v naša srca in vse naše potrebe prinaša k Bogu, torej zanje ni treba posebej prositi. Zato molimo za njene namene, zaupajmo ji. Marija je izrecno poudarila svojo čistost. Zaradi te ni nobenih ovir za pretok Svetega Duha, ki je Ljubezen.

Molite, da bo moja ljubezen zmagala v vseh srcih

Kako lepo bi bilo, če bi se ljudje ljubili med seboj, če ne bi bilo zavisti, škodoželjnosti ... tako ljubezen si vsaka mati želi za svoje otroke. Kako šele so ti želi Marija, Mati nas vseh. Zmaga njene ljubezni v srcih spreminja odnose, razklepa verige zamer, poraja sposobnost odpuščanja, svobodo za ljubezen. In njena ljubezen je večna.

Medžugorje, 2. marec 2015

Ne bojte se, ne izgublajte upanja – ker moj Sin posluša svojo Mater

Marija nas nagovarja, naj se ne bojimo. Pri tem se sklicuje na svojega Sina, ki posluša svojo Mater. To je čudovit zgled povezanosti med materjo in sinom. Marija ve, da njen Sin, rojen iz Očeta pred vsemi vek, ljubi, odkar se je rodil. Ljubi torej od vedno, vse ljudi. Ona, ki ga je položila v jasl, ga skrbno negovala in obenem čistila, pa to Njegovo ljubezen velikodušno posreduje nam. Naravnost prosi nas, naj vendarle spoznamo Njegovo neskončno ljubezen, in hkrati roti, naj ji pomagamo pritegniti k Njemu še vse tiste, ki te Ljubezni še ne poznajo.

Da se vrnejo k Njemu tisti, ki so Ga zaradi svojih bolečin in nerazumevanja zapustili

V življenju doživimo trenutke ali stanja, ki se nam zdijo krivična za nas, nerazumljiva. Tako je neka deklica po nenadni smrti svojega očeta še vedno žalostna in ne razume, kako je mogel Bog kaj takega dopustiti. Zdaj ne hodi več k verouku, ne mara slišati za Cerkev, za Boga. Čas še ni zacelil rane. Marija ve zanj, ve pa tudi za druge ljudi v podobnih stiskah; prosi nas, da jim kot njeni apostoli pomagamo spoznavati Božjo ljubezen, ki želi le dobro in ki ne more drugega kot ljubiti. Za nas nerazumljive krivice niso v Njegovem načrtu. Zaupajmo

Mu in pomagal nam bo sprejeti in nositi križ, ki nam je bil naložen, pogosto zaradi naših odločitev ali odločitev drugih, sprejetih v svobodni volji.

Molite za trdnost vere

Pogoj za srečo na zemlji je trdna vera. Pomaga nam, da pravilno ravnamo v vsaki situaciji in sprejemamo svoj križ ter ga vdano nosimo. A ker smo šibki, prosimo: »Verujem, pomagaj moji neveri!« (Mr 9,24) Marija omenja tudi ponižnost in tišino molitve. Nagovarja naj nas njen zgled ponižne Božje služabnice.

Molite za svoje pastirje

Marija tudi tokrat vabi k molitvi za naše pastirje. Ob obilici milosti, ki smo jih v zadnjem času prejeli z imenovanjem dveh nadškofov in enega pomožnega škofa, se Bogu in Mariji najprej zahvalimo, hkrati pa

molimo tudi za njihovo trajno zvestobo. Ne smemo pozabiti moliti tudi za nove duhovne poklice in za svetost vseh, ki so že poklicani.

Nedavno sem bila priča čudovitemu dogodku, ko je moja prijateljica plačala sveto mašo za duhovne poklice. Duhovnik, ki ima za seboj že okoli 50 let maševanja, je ta namen sprejel z veliko radostjo rekoč: »Torej, tudi za potrditev mojega poklica!« Presunjeni sva bili obe, kako se je ta karizmatični duhovnik takoj ponižno in radostno priključil temu mašnemu namenu. Midve pa sva začutili, da je potrebno do konca, da zadnjega potrjevati svoj poklic.

Molimo s srcem, da ostanejo naši pastirji zvesti Bogu, da bo njihovo delo res delo za Božje kraljestvo ter da jih bomo imeli še naprej dovolj. Molimo za sedanje in prihodnje pastirje, pa tudi za tiste, ki so že v večnosti!

Marta Ciraj

3. MEDNARODNI DUHOVNI SEMINAR ZA ZDRAVNIKE IN ZDRAVSTVENO OSEBJE V MEDŽUGORJU 13.–16. 6. 2015

Tema: "Mir vam bodi!" (Jan 20,21)

V Medžugorju že tretje leto zapored poteka seminar za zdravnike in medicinsko osebje. To nikakor ni naključje, saj je to kraj, kjer se Nebo na poseben način dotika zemlje. Tukaj se srečujejo človeško, Marijino Brezmadežno in Jezusovo Presveto Srce. Ko se zgodi srečanje teh src, Božja milost deluje v dušah ljudi in tako mnogi pričujejo bodisi o telesnem, bodisi o duševnem ali duhovnem ozdravljenju.

Medžugorje imenujemo »spovednica sveta«. V trenutku resnične skesanosti damo Jezusu možnost, da nas odveže suženjstva greha; tedaj deluje v človeku Božja milost, po kateri lahko vsakdo v vsej polnosti zaživi svoje življenje Božjega otroka.

Jezusove besede: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, temveč bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike« (Mr 2,17) so pomenljive. Često se namreč telesna bolezen pri človeku pojavi takrat, ko je duša bolna.

V sodobnem času je število psihičnih obolenj zelo naraslo. Številne od teh težav so posledica modernega načina življenja, ki Boga izrinja iz središča človekovega bivanja na rob.

Priče smo kulturi smrti, saj sta abortus in evtanazija v številnih državah povsem legalni izbiri za legalen način ubijanja. Življenje pa je Božji dar od stvarjenja/spočetja vse do naravne smrti. Dolžni smo ga ščititi za vsako ceno.

Vsa ta dejstva kažejo na to, kako veliko vlogo imajo v celotnem življenju vsakega človeka zdravniki in medicinsko osebje. Vendar pa medicinska znanost ne more pozdraviti vsega; dostikrat človek ozdravi po Božji milosti in Božjem dotiku. Jezus kot največji zdravnik s svojo navzočnostjo in milostjo najgloblje ozdravlja človeka in mu daje polnost življenja in tudi poslanstva na zemlji.

Marija vabi, da se od Njenega Sina učimo, kako biti orodje v Božjih rokah in kako soustvarjati kulturo življenja.

Več podatkov o seminarju je na spletni strani:

<http://www.medjugorje.hr/files/file/drhrv15.htm>

Prijave: seminar.marija@medjugorje.hr ali Andreja na tel. št. 041/274-021, kjer dobite tudi nadaljnje informacije. Če bo zanimanje za seminar večje, bo organiziran tudi prevoz in duhovno spremstvo.

Mir in dobro!

Andreja Pezdevšek

ROMANJA

Od 17. do 19. aprila 2015. Iz Ljubljane odhod ob 14.00, iz Ajdovščine ob 15.00, iz Postojne ob 15.30. Romanje je namenjeno tudi samskim, ki iščejo svojega življenjskega sopotnika. Prijave in informacije: Manuela 040 324 268 ali 05 726 28 53.

Od 17. do 19. aprila 2015. Odhod s Ptuja ob 24.00, povratek v nedeljo okrog 20.00. Prijave in informacije: Majda 051/316-096.

Od 23. do 26. aprila 2015. Odhod avtobusa iz Železnikov ob 4.00 zjutraj, nato z Jesenic ob 5.00, iz Lesc ob 5.20, Kranja ob 6.00, iz Domžal ob 6.30, mimo Grosuplja ob 6.50 do Vinice in nato v Medžugorje. Povratek v nedeljo po 19.00. Duhovno vodstvo. Prijave: Jurij 041/515-070 ali jurij.bam@gmail.com ali na FB-strani www.facebook.com/odmevizmedzugorja

Od 24. do 27. aprila 2015. Odhod iz Ljubljane ob 20.00, vožnja preko Žalca (21.00), Celja (21.30), Šmarja pri Jelšah (22.00), Rogaške Slatine (22.30), Rogatca (22.45) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Povratek iz Medžugorja v ponedeljek v popoldanskih urah. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00) ali na e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 25. do 28. aprila 2015. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 28. aprila zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44.

Od 26. do 28. aprila, za praznik Marije, Matere dobrega sveta. Odhod iz Ljubljane ob 18.00. Vrnitev 28. aprila v jutranjih urah. Duhovno vodstvo g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70, 041/225-612.

Od 30. aprila do 3. maja 2015. Odhod iz Ljubljane ob 20.00, vožnja preko Žalca (21.00), Celja (21.30), Šmarja pri Jelšah (22.00), Rogaške Slatine (22.30), Rogatca (22.45) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Povratek iz Medžugorja v nedeljo v zgodnjih popoldanskih urah. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00) ali na e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 1. do 3. maja 2015, za prvomajske praznike. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratak 3. maja zvečer. Namen: za svetost družin, zato posebej vabljeni tisti, ki iščejo življenjskega sopotnika. Spremstvo duhovnika (g. Vlado Bizjak). Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 8. do 11. maja 2015. Odhod z avtobusne postaje v Novi Gorici ob 4.45, iz Rožne doline ob 5. uri. Povratak 11. maja zvečer. Duhovni vodja g. Jože Markuža. Prijave: Dario 0039/0481-32121 ali 0039/370-3201305 ali SLO 051/893-654; Ana 05/302-25-03 ali 031/343-367; g. Jože Markuža 0039/040-229166. Prijava se šteje za sprejeto z vplačilom celotne cene. Slovenski državljani potujejo z veljavno osebno izkaznico.

Od 13. do 16. maja 2015 bo v Medžugorju 3. mednarodni seminar za zdravnike in medicinsko osebje. Prijave in informacije: Andreja 041/274-021.

Od 14. do 16. maja 2015, romanje za Slovenske Konjice ter Slovensko Bistrico z okolico. Odhod v četrtek zgodaj zjutraj, povratak v soboto zvečer. Prijave in informacije: Srečko 041/214-667.

Od 14. do 16. maja 2015. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 16. maja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25

Od 11. do 14. junija 2015 bo 4. mednarodno srečanje invalidov – Za vse informacije in prijave kličite: Jurij 041/515-070 ali pišite na jurij.bam@gmail.com

Od 23. do 25. junija 2015. Odhod iz Ljubljane ob 20.30, vožnja preko Žalca (21.30), Celja (21.30), Šmarja pri Jelšah (22.00), Rogaške Slatine (22.30), Rogatca (22.45) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Povratak iz Medžugorja 25. junija po večernem molitvenem programu. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00) ali na e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 23. do 26. junija 2015, za obletnico prikazovanj. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratak 26. junija zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44.

Od 24. do 26. junija 2015. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratak 26. junija zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

ROMANJA

Od 24. do 26. junija 2015, za obletnico prikazovanj. Odhod iz Ljubljane ob 18.00. Vrnitev 26. junija v jutranjih urah. Duhovno vodstvo g. Maks Kozjek. Prijave: 03/ 567-81-70, 041/225-612.

Od 25. do 28. junija 2015, za obletnico prikazovanj, odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 28. junija zvečer. V spremstvu duhovnika. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 31. julija do 6. avgusta 2015, za Mladifest. Odhod iz Kranja v zgodnjih jutranjih urah, preko Ljubljane, druga vstopna mesta po dogovoru. Za dodatne informacije in prijave: Klavdija 040/810-521.

Od 31. julija do 6. avgusta 2015, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane v petek ob 6.00. Povratek 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44.

Od 4. do 6. avgusta 2015, za praznik Marije Snežne. Odhod iz Ljubljane ob 18.00. Vrnitev 6. avgusta v jutranjih urah. Duhovno vodstvo g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70, 041/225-612.

Od 9. do 14. avgusta 2015, duhovne vaje s Skupnostjo Totus tuus; za vse, ki želijo še bolj poglobiti življenje po Marijinih sporočilih. Romanje namenjeno tudi mladim in družinam (za varstvo otrok poskrbljeno). Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 6. do 8. oktobra 2015, za praznik rožnovenske Matere Božje. Odhod iz Ljubljane ob 18.00. Vrnitev 8. oktobra v jutranjih urah. Duhovno vodstvo g. Maks Kozjek. Prijave: 03/567-81-70, 041/225-612.

VABILA IN OBVESTILA

Vabljeni na srečanje s papežem Frančiškom, ki bo obiskal SARAJEVO od 4. do 6. junija 2015. Na poti (ki bo bolj romanje in ne izlet) bomo imeli tudi duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Andreja Pezdevšek 041/274-021 ali na e-naslov: apezdevsek@gmail.com

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori ob 14.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 15.00 pa je sveta maša. Od velike noči do oktobra na Zasavsko Sveto goro vozi tudi avtobus. Z Avtobusne postaje Ljubljana odpelje ob 13.00.

Naslednji romarski shod bo po enakem urniku 3. maja, na peto velikonočno nedeljo, nato pa enako naprej do oktobra vsako prvo nedeljo v mesecu.

Vsi Marijini častilci in drugi verniki, prav lepo povabljeni!

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana,
e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle idr.

Oblikovanje: Herman Kocjančič.

Tisk: Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASIX.

Za naročanje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu <http://www.medjugorje.si>

24. maja 1984. "Dragi otroci! Povedala sem vam že, da sem vas posebej izbrala takšne, kakršni ste. Jaz, Mati, vas vse ljubim. Tudi v vsakem trenutku, ko vam je težko, se ne bojte! Kajti ljubim vas tudi tedaj, ko ste daleč od mene in mojega Sina. Prosim vas, ne dopustite, da bi moje srce jokalo s krvavimi solzami zaradi duš, ki se pogublajo v grehu. Zato, dragi otroci, molite, molite, molite! Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

